

SOS mod Racisme

Lige værdighed for alle

TEMA: RETFÆRDIGHED

Indhold

s. 1	Karen Margrethe Høskuldsson: Retfærdighed
s. 3	Marianne Olsen: Leder: Retfærdighed
s. 4	Interview med Karen Marie Diedrichsen. Fredsduen på rette færd
s. 6	Andrea Rømer: Et modelhospital i Afghanistan
s. 10	Inge Genefke: Skam over Danmark
s. 11	Marianne Olsen: En Bedsteforældre-aktion og lovens reaktion
s. 12	Tue Magnussen: Et uretfærdigt og menneskefjendsk finanslovsforslag
s. 13	Marianne Olsen: Er vi blevet gøgeungen? Anne Nielsen: Udvisningen af romaerne - Dansk Racisme Troels Primdahl og Leif Randeris: Spas med romaerne - Konservativ klovneri?
s. 14	Mette Konow: En skæbne i Sandholm
s. 15	NoNAR: Bliv diskrimineret i Århus! En ny dansk asylpolitik i Odense!
s. 16	Karen Høi: Anmeldelse. Olav Hergel: Indvandrereren
s. 17	Karen Høi: Anmeldelse. Tidsskriftet visAvis
s. 18	Anne Nielsen: Nyt i SOS mod Racisme
s. 19	Birgitte Olesen: Birgitte Rahbek om den arabiske verden. Møder i Randers
s. 20	Landsmøde og 25-års jubilæum d. 6. november. Krystalnatten d. 9. november

SOS mod Racisme

Nørre Allé 7, 2200 København N

e-mail: sos@sosmodracisme.dk

www.sosmodracisme.dk

Tlf.: Landsformand Anne Nielsen: 42 33 19 69

Diskriminationshotline, John Ukpo: 42 33 19 68

Kasserer: Danial Peyman

Næstformand: Birgitte Olesen

Revisor: John Udo Ukpo

Landskontaktperson Johanna Haas

Kontoret er ikke betjent, hvorfor det er bedst at kontakte os pr. e-mail.

Lokalafdelinger

Randers:

Kontakt: Birgitte Olesen, tlf. 86 41 06 15.

København:

Nørre Allé 7, 2200 Kbh. N., tlf.: 42 33 19 68.

Formand: Steen Eriksen.

SOS mod Racisme Nyhedsbrev nr. 103

ISSN: 0909-9026

Ansvarshavende redaktør:

Marianne Olsen

Hjemmesiden opdateres med nyhedsbrevene.

Indlæg til bladet og til hjemmesiden sendes til: sos@sosmodracisme.dk, mærket "redaktionen".

Årligt kontingent

Indbetales på girokonto: 197-2200

Hvis du bruger netbank skal det håndteres som indbetalingskort, vælg +1 i type-feltet.

Ordinært medlemskab:	250 kr
Studerende, arbejdsfri, pensionister:	150 kr
Lokalforeninger:	400 kr
Landsforeninger:	1200 kr

Gaver modtages med glæde!

Indmeldelse

Man kan melde sig ind ved at udfylde og sende indmeldelsesblanketten på hjemmesiden og indsende kontingent for næste år via netbank eller giro.

Alternativt kan man nøjes med at udfylde et girokortet med navn, adresse og e-mail-adresse og skrive "Nyt medlem" på!

Retfærdighed

Af Marianne Olsen

Leder.

Dette nummer af nyhedsbrevet er et temanummer om *retfærdighed*.

Det kunne synes en halsbrækkende ide at vælge netop det tema i vores samfund.

Den sidste skændsel af den slags er udvisningen af en gruppe romaer fra Danmark, fordi de er romaer! Man må jo spørge hvor man skal sende dem hen. Som EU-borgere er de naturligt hjemme også her. Myndighederne har ikke skammet sig over at udtale generaliserende fornærmelser uden bevis.

Ja, retfærdighed er lige så halsbrækkende som det ses på omslaget, og illustrationen blev netop til ved en samtale mellem Karen Margrethe Høskuldsson og redaktøren. Drøftelsen blev indledt med opfordringen til hende om at lave en tegning til dette nummer. På spørgsmålet om hvad jeg tænkte på, svarede jeg:

”Nyhedsbrevet skal denne gang handle om retfærdighed, og jeg synes at udtrykket om at ’spænde vognen for hesten’ passer ret godt på meget af det, der foregår.”

”Nåh, på den måde. Men retfærdighed er jo også noget med balance. Hvad om at vi satte hesten og vognen op på hver sin side af en vippe og lod dem vende ryggen til hinanden? Og at hesten er et æsel? Og at æslet mildest talt er forvirret i forhold til, hvad der forventes af det? Og at der er ’nogen’ der forsøger at påvirke vippens balance ved at trække den ned og løfte den op?”

Og således kom et æsel og en fuldt læsset trækvogn til at opholde sig med ryggen til hinanden på hver sin side af en vippe, der er så meget i bølgegang at æslets bagben har mistet hovfæstet og vognens læs er ved at falde af.

I et interview med erhvervspsykolog Karen Marie Diedrichsen undersøges definitionen på retfærdighed, og den definition bliver derpå uddybet med den nuancerede artikel om Dansk Afghanistan Komité's (DACs) arbejde i Afghanistan.

SOS bringer også Inge Genefkes brændende anklage fra den 17. juni, hvor hun talte ved *Bedsteforældre for Asyls* demonstration på Christiansborgs Slotsplads. Hendes utrættelige arbejde for lidende mennesker af enhver art og hendes kærlighed til sine patienter, der nok er lidende, men også stærke selv i deres lidelser, er afmalet i en retfærdig vrede, som hun deler med *Bedsteforældre for Asyl (BfA)* der hver søndag står foran asylcentre i al slags vejr. Der kan man møde dem og slutte sig til dem.

Nyhedsbrevet bringer endvidere en henvendelse til Folketinget fra BfA, som protesterede imod den ansvarsløse stramning af udlændingeloven. *Bedsteforældrene SANG* i folketingssalen! Og hvert medlem har fået en bøde på 3000 kroner. Folketinget er hverken til for bedsteforældres eller for uledsagede børns skyld. Gad vide for hvis skyld de medlemmer egentlig er til?

Mette Konow, en af bedsteforældrene fortæller om ’sit barnebarn, Ali’ og hans ulykkelige liv i uvished her i landet, bl.a. i fængsel i Ellebæk. I det fængsel, hvor der sidder mange folk, er der ikke én kriminel. De er alle fængslet som asylansøgere.

SOS mod Racisme i Danmark har nomineret *Bedsteforældre for Asyl* til FNs Flygtningeorganisation UNHCR's højeste internationale pris: Nansen-prisen. Fridtjof Nansen, som har givet navn til prisen, var først opdagelsesrejsende. Den 1. september 1921, altså efter første verdenskrig og de kaotiske tilstande der fulgte, blev vor opdagelsesrejsende helt Folkeforbundets første højkommissær for flygtninge, og det er hans navn Nansenpasset bærer: Det blev anerkendt af 54 lande og tillod flygtninge at få deres identitet, hvad der gavnede hundredtusindvis af russere, tyrker, grækere, jøder og armeniere som så kunne bosætte sig et sted efter deres eget valg.

Tue Magnussen har bidraget med en artikel om den uretfærdige behandling vi giver flygtninge og på den måde gjort sit for at rette op på balancen, og endelig bringer dette nummer to anmeldelser af Karen Høi, der anbefaler Ole Hergels nyeste roman og tidsskriftet *visAvis*.

Fredsduen på rette færd

Interview med Erhvervspsykolog, cand. psyk.
Karen Marie Diedrichsen (KMD)
Af Marianne Olsen (SOS)

*Hvad siger en psykolog om 'retfærdighed'?
Hvad betyder det, og hvorfor er det et af de
begreber vi lærer så snart vi kommer i en
sammenhæng med andre mennesker?
I børnehaven, i skolen og senere på
arbejdspladsen.*

SOS: Hvad taler vi egentlig om, når vi taler om retfærdighed og kræver retfærdighed?

KMD: Når vi bruger begrebet 'retfærdighed' taler vi om den umiddelbare tryghedsfølelse vi får ved at der er en logisk sammenhæng i de situationer vi er med i. Et vel-befindende ved at føle mening med hvad vi gør og ved hvad andre gør sammen med os, hvad enten det er til vores fordel eller ej. "Ret-færd" er at være "på rette vej" og det giver tryghed, fordi vi forstår logikken og meningen i spillereglerne. Uretfærdighed kan sammenlignes med, at der lige pludselig bliver lavet om på spillereglerne i et spil Ludo - så du bliver slået hjem på den konto. Det er uretfærdigt. At blive slået hjem efter regler, der er velkendte og accepterede af alle parter er ærgerligt – men ikke uretfærdigt.

Retfærdighedsfølelsen ligger stærkt forankret i os som en evolutionspsykologisk arv, hvilket bl.a. fremkommer af et forsøg med aber. Nigel Nicholson, professor på London Business School har i sin bog: *Managing the human primal* (New York: Crown Publishers, 2000) beskrevet nogle abeforsøg, hvor man undersøger hvordan retfærdigheden kommer til udtryk hos vores evolutionspsykologiske ophav, aberne.

Den bog gengiver nogle forsøg, hvor aberne reagerer mærkbart 'menneskeligt'. Man lod f.eks. en abe udføre et arbejde som den fik et stykke 'kedelig' agurk for, og aben tog til takke. Den var tilfreds, indtil den kom til at arbejde ved siden af en anden abe, der som belønning fik en dejlig vindrue med akkurat det samme stykke arbejde, mens den første abe stadig kun fik sit stykke kedelige agurk. Nu blev aben med agurken rigtig utilfreds og nedlagde i protest arbejdet og nægtede også at spise agurken, som den tidligere havde accepteret som belønning.

SOS: Kan man sige hvad der helt sikkert og altid er retfærdighed?

KMD: Man kan overordnet sige, at retfærdighed handler om, at der skal være en lige fordeling af goder og at der skal være en mening i belønning og straffesystemet – og hvis man ikke kan se meningen i dette system, så reagerer vi på det. Når vi får kendskab til meningen bag tingene, så beroliges vi, fordi verden hænger logisk sammen. Retfærdighedssansen er i sine principper fælles for alle, men retfærdigheds-"gerningernes" indhold er forskelligt. Derfor kan man ikke fra et skrivebord beregne hvad andre mennesker, eller andre levende væsener for den sags skyld, vil mene er retfærdigt. Principperne er ens, men indholdet er forskelligt. Vi kan ikke altid vide, hvornår vi serverer "en agurk" – og dermed trykker på uretfærdighedsknappen. Vi skal kende hinanden og hinandens værdier og forstå meningen og den store betydning, der ligger i de andres værdier.

Derfor er det af afgørende betydning at vide, at vi har en retfærdighedssans med os på et næsten instinktivt plan og at vi følelsesmæssigt vil

reagere på det i løbet af et splitsekund. Hvis vi ikke er klar over dette, så bliver det dette ”instinkt”, der styrer vores handlinger – og så mister vi vores evne til at se situationen i et større perspektiv. Hvis vi ser tingene i et større perspektiv gør det os i stand til at erkende det faktum, at vi tilhører alle den samme flok – det som hos aberne er et flokinstinkt og hos mennesket viser sig i en næstekærlig adfærd. Det som ofte kommer op at brydes i os er kampen mellem vores egen overlevelse og flokinstinktet.

Set ud fra et evolutionspsykologisk synspunkt er uretfærdighedssansen sikkert indbygget i os for at sikre vores overlevelse: den anden må ikke få bedre belønning for det samme stykke udførte arbejde. Men flokinstinktet fortæller samtidig, at man ikke kan overleve uden flokken. Alt hvad du gør for/imod flokken gør du også mod dig selv.

Hvis vi vender tilbage til abeforsøget, så sker der nemlig det ejendommelige, at hvis de to aber havde arbejdet side om side et stykke tid, så fandt den første abe sig i forskelsbehandlingen. Grunden til at aben fandt sig i det er måske, at nu er den anden abe blevet indlemmet i flokken/blevet en ven – og så er goderne blevet givet til en i flokken. Og når man som abe er afhængig af flokken for at kunne overleve, så tilfalder godet i sidste ende også den ”forsmåede abe”. Alt hvad der er godt for flokken er godt for den enkelte. Og så er der en vis retfærdighed i det alligevel.

SOS: Spørgsmålet er nu, hvordan menneskets positive flokinstinkt – næstekærligheden - kan vækkes? I en verden der måske kan opleves overvældende stor, så det er svært at forholde sig til en oplevelse af at høre til en flok. Noget interessant i denne sammenhæng er, at både aber og mennesker er udstyret med hjerneceller, der giver os muligheden for at udvise empati. Hjernecellerne kaldes for spejlneuroner og det er celler, der giver os mulighed for at sætte sig i den andens sted og føle, hvordan den anden har det. Det handler om med-følelse i ordets konkrete betydning. Medfølelsen giver os en forståelse af, hvordan et andet menneske har det og knytter dermed

det bånd, som aktiverer flokinstinktet og næstekærligheden. Men jo større afstand, jo mindre aktiveres spejlneuronerne – jo mere fortravlede vi er, jo større distance – og jo mindre forståelse. Det, som vi ikke forstår, kan aktivere en utryghed. Vi har indbygget det alarmberedskab i os, at det ukendte rummer en potentiel fare. Og ved fare og stress lukker spejlneuronerne ned og efterlader os til vores fri fantasi.

SOS: Er det den utryghed der hos mennesket kan skabe den onde handling? Jeg kommer umiddelbart til at tænke på myten om det første brodermord, da Kain slog Abel ihjel, fordi han følte sig uretfærdigt behandlet.

KMD: Ja, han kan have handlet ud fra en primitiv følelse af frygt og usikkerhed. Mennesket har den evne til forskel fra aben, at det har sproget og kan reflektere, men også fantasere.

I den sproglige proces skabes den talendes virkelighed, og så kommer alle de uhyggelige undskyldninger, vi kender så godt, uviljen og racismen. Og på denne måde kan tilsyneladende meningsløse og uretfærdige handlinger retfærdiggøres – og være medvirkende til at skabe krig, afstand og splittelse.

SOS: Er det ikke mærkeligt, når vi nu kan konstatere at empati er en helt autentisk reaktion, at der så i det hele taget findes så gennemgribende en ligegyldighed over for menneskers lidelse, også inden for vore grænser med den forklaring at de er fremmede, eller at de bare kan tage hjem, også hvis de vitterligt ikke kan tage hjem.

KMD: Jo, det kan se sådan ud, hvis vi ikke tænker nærmere efter, men jeg er bange for at vi, når vi ser så megen elendighed omkring os – og især i medierne – at vi da lukker af for empatien. Faktisk kræver det mod at indrømme hvor grusomme nogle menneskers vilkår er, og jeg kan kun ønske for vore myndigheder at de tør se sandheden i øjnene. Det er for let at gøre andre mennesker til ting, når man ser dem i TV. Så kan man få den fornemmelse at det hele ikke er rigtig sandt.

Vi må hjælpe hinanden med at turde følsomheden, så solidaritet ikke bare bliver et ord, men den sandhed der bringer os sammen, gør os menneskelige, både i det første splitsekund og med refleksionens styrke. Men det kræver som sagt mod.

Det kræver også - og i høj grad - at myndighederne forstår at det er en falsk tryghed de søger, hvis de stoler på deres magt, for mennesket er i grunden magtesløst alene. Og i enhver regeringsform er de andre menneskers accept nødvendig.

Fredsduen skal flyve over muren; det bliver ret fred. Flyver den mod muren, knuses den, og freden er forbi. På mit fotografi er det ikke helt tydeligt, hvad der sker, men duen kom over, og jeg finder at det er et billede på den vanskelige fred. Men vi har jo set, allerfinest i Sydafrika at det kan lykkes.

Den nye børneafdeling på Gozarah District Hospital

Et modelhospital i Afghanistan

Af Andrea Rømer, Bestyrelsesmedlem i Den Danske Afghanistan Komité, DAC

Om vore soldater skal forblive i Afghanistan eller trækkes hjem så hurtigt som muligt, det

kan jeg ikke tage stilling til – jo mere man beskæftiger sig med landet, jo mere forvirrende bliver billedet, og jo vanskeligere bliver det netop at tage stilling. Men lige hjemkommet fra Afghanistan kan jeg bevidne, at der her i landet *er* noget, der går godt:

Sundhedsprojektet i Herat-provinsen i den vestlige del af Afghanistan, som ledes af den Danske Afghanistan Komité (DAC) - finansieret af Danida-midler - har, siden jeg som bestyrelsesmedlem i DAC var med på projektbesøg i sommeren 2008, gjort store fremskridt. Og Gozarah Distrikt Hospital har nu en sådan standard, at det af de afghanske myndigheder er blevet udnævnt til model-distriktshospital for hele Afghanistan. Her virker fredeligt i Herat – i denne provins ser det ud til at gå den rigtige vej. Og i modsætning til for to år siden, støder vi ikke på en eneste ISAF- kolonne – hverken i Herat by eller på vores tur ind i landet. Til gengæld passerer vi adskillige nyoprettede militærforlægninger for Afghanistans Nationale Hær. Og på grund af den generelt forbedrede sikkerhedssituation i provinsen – efter at det sidste år lykkedes det afghanske militær og det afghanske politi at uskadeliggøre en lokal krigsherre og hans mænd i Gozarah-distriktet, kan DAC's medarbejdere nu igen bevæge sig ud i landet til alle DAC's institutioner. Det gælder de godt 300 afghanere, der er ansat i DAC, samt projektets eneste danske medarbejder projektdirektør Inge-Lise Aaen. Det foregår naturligvis uden militær beskyttelse.

Gozarah Distrikt Hospital

Det bliver i første omgang til et genbesøg på DAC's "flagskib" Gozarah Distrikt Hospital – 15 km. syd for Herat by. Og her er sket store fremskridt. Hospitalet tager sig af alle, naturligvis – uden hensyntagen til køn, nationalitet eller politisk observans. Men fokus er kvinders og børns sundhedstilstand – Afghanistan har den største spædbørnsdødelighed i verden – 16 % (i Danmark er tallet 0,4 %). Og af børn mellem et og fem år dør hvert fjerde. Og hvert 27. minut dør en afghansk kvinde i barselseng.

Siden 2008 har hospitalet fået en flot ny børneafdeling med tilhørende "Baby Well Clinic". Den blev oprettet for godt et år siden, og siden da er der kommet yderligere to sådanne klinikker til ude i provinsen. Her undervises mødre i, hvordan de bedst kan tage vare på deres børn, når det drejer sig om

amning, ernæring og i høj grad hygiejne – ikke sjældent kommer der til hospitalet babyer, som aldrig er blevet vasket – rent vand er der ikke meget af, når vi kommer uden for de større byer i Afghanistan. Det er en dansk sygeplejerske fra Odense Universitetshospital med specialuddannelse i børnesygdomme, Elin Petersen, der nu for tredje gang har været i Herat for at forestå oprettelsen af klinikkerne samt være med til at uddanne det afghanske personale.

Vandpumpe i landsbyen Kariz, Sultan

Men titlen som model-distriktshospital har Gozarah Hospitalet først og fremmest erhvervet for sit opsøgende arbejde blandt beboerne ude i landsbyerne. Til det formål har DAC uddannet specielle landsby sundhedsudviklings teams, hvor et team består af to personer fra den landsby, de skal arbejde i - en kvinde og en mand (normalt en ægtemand, en søn eller en svigersøn). Kvinden er uddannet som traditionel fødselshjælper og manden som samarit i førstehjælp. Opgaven for et sådant team er at vejlede i ernæring, i hygiejne og i familieplanlægning, og det fungerer således som "Baby Well" klinikkens forlængede arm ude i landsbyerne, hvor børnedødeligheden er langt højere end i byerne. Mange børn her dør af simpel sult – 25 gange så mange afghanere dør hvert år af fejlnæring og sult end på grund af krig og vold.

Sidste nye tiltag ude i landsbyerne er udvælgelsen og uddannelsen af kvindelige familierådgivere – indtil nu 15 i alt. Og da kvinderne hverken kan læse eller skrive foregår undervisningen ved hjælp af billeder og gennem diskussioner. Men det er kvinder med stor

livserfaring, der bliver valgt til familierådgivere – og det foregår altid i samråd med landsbyshuraerne (ældsterådene) og med mullaherne. Så har DAC også for hvert distrikt to mobile teams, som tager ud til de allerfjernest liggende landsbyer – der hvor man normalt ikke kan komme ud i bil, men som kun kan nås på gåben eller på æselryg. Deres opgave er først og fremmest at vaccinere og hjælpe ved komplicerede fødsler.

En nyrenoveret klinik i Pashtoon Zarghoon distriktet

I 2008 havde vi - på grund af sikkerhedssituationen - ikke mulighed for os at besøge DAC's institutioner ude i landdistrikterne eller de landsbyer, som støttes af DAC. I denne omgang er det anderledes. Og vi kører af sted ad hjulspor, i slalom, op ad bakke og ned gennem udtørrede vandløb. Men endemålet er herligt: den nyrenoverede klinik i Pashtoon Zarghoon distriktet – med dets ca. 100.000 indbyggere fordelt på omkring 200 landsbyer. Klinikken er i marts måned blevet udvidet med både "Baby Well Clinic" og operationsafdeling, og lederen af klinikken – eller snarere det lille hospital – Dr. Noori fortæller, at siden indvielsen i marts 2010 er her foretaget 66 operationer – en lykke for de patienter der nu ikke længere skal transporteres den lange og besværlige vej til Gozarah Hospitalet. Dr. Noori understreger også, at medens mange kvinder benytter sig af muligheden for at blive undersøgt inden fødslen, kniber det med at få kvinderne til at komme til efterfødselskontrol. Han fortæller, at det skyldes den kutyme i Afghanistan, at en kvinde ikke forlader sit hjem i 40 dage efter en fødsel på grund af faren for infektion. Og på grund af den store mødredødelighed står en grav altid parat i forbindelse med en fødsel. At lære kvinderne, at de skal komme til kontrol efter en fødsel, er en af Dr. Nooris prioriteter.

I Pashtoon Zarghoon distriktet besøger vi også landsbyen Kariz Sultan, som med hjælp fra DAC har fået en vandpumpe og dermed adgang til rent vand. Og det har her reduceret sygeligheden blandt landsbyens børn betragteligt. Abarb'en (en landsbyleder) fortæller, at adgangen til rent vand nu også har

medført, at man har kunnet ansætte en skolelærer. Og vi bliver gæstfrit installeret i "klasseværelset" – en lille lund med tæpper bredt ud på jorden og som eneste pædagogiske hjælpemiddel en lille sort tavle. Her bliver vi budt på den obligatoriske grønne eller sorte te, og abarb'en fortæller, at da han var barn var der ingen i landsbyen, der kunne læse eller skrive – nu går alle landsbyens 80 børn i skole. Han fastslår også, at "min generation ordnede alting med geværer, den nye generation burde kunne løse problemerne på anden vis!"

Pigekollegiet i Herat

Et pigekollegium i Herat

Det bliver naturligvis også – som i 2008 - til et besøg på Herats pigekollegium – opført og – indtil videre – drevet af DAC for Danida-midler. Nu er kollegiet fyldt op. Men det har taget sin tid – i Afghanistan sender man ikke bare sin datter alene til storbyen for at uddanne sig. Her bor nu knap hundrede unge kvinder, der uddanner sig til bl.a. sygeplejersker, jordemødre, skolelærere og læger. Og her er en lang venteliste.

Jeg taler med Farahnaz på 20, som læser til lærer, og Zarghona på 21, som læser medicin. Men i modsætning til de unge kvinder, som jeg talte med i 2008, ser Farahnaz og Zarghona ikke lyst på fremtiden, og de vil ikke afgive deres stemme ved det kommende parlamentsvalg i september måned. Det skyldes formentlig, at de begge kommer fra Farah-provinsen – en af de sydvestlige provinser, som Taleban ofte fortrækker til, når de føler sig pressede af ISAF-styrkerne og soldaterne fra Afghanistans Nationale Hær i Helmand. Det er netop Farah-provinsen, Malalä Joya er fordrevet fra, og især

Farahnaz er en varm fortæller for Joya's idéer": De klanledere og mujahediner, der har sæde i Wolesi Jirga (det afghanske underhus), og som har blod på hænderne, skal alle stilles for en domstol og sættes i fængsel."

Malalai Joya blev ved parlamentsvalget i 2005 valgt til Wolesi Jirga for Farah-provinsen, men blev et år efter bortvist fra parlamentet på grund af sine angreb på klanledere og tidligere mujahediner blandt medlemmerne. I 2010 udkom på dansk Malalai Joya's bog "Min lykkes fjender", Verve 2010.

På grund af sin støtte til Malalai Joya kan Farahnaz ikke tage tilbage til Farah. Farahnaz og Zarghona er lykkelige for at bo på kollegiet. Uden den mulighed ville de ikke kunne studere – oven i købet på hold med mandlige studerende på Herat's Universitet.

Jeg taler også med Armena, der er 22 år og læser kunsthistorie. Hun kommer fra den fredeligere Jowzjan-provins i nord og har et lidt mere optimistisk syn på fremtiden. Hun vil bestemt stemme ved det kommende valg, og hun understreger på fint engelsk: "I will use all my force to change!"

Afghanistans rige kulturskat

At læse til kunsthistoriker i dagens Afghanistan kan lyde absurd, men det er det naturligtvis ikke, når man tænker på den rige kulturarv, som Afghanistan gemmer på, og som verden har til gode at studere ved selvsyn. Med fred i landet kunne Afghanistan blive et af magnetpunkterne for turisme i Central Asien. Her i Herat – et af historiens store kulturcentre i denne del af verden – kan jeg blot nævne det enorme citadel, der er under genopbygning, og som indeholder murrester fra Alexander den Stores tid. Eller Fredagsmoskéen den vidunderligt smukke moské, som er et af islamisk kunsts største bygningsværker – den overlevede heldigvis den russiske tæppebombning i 80'erne. Og så berømt var Herat for sin billedkunst, at endog Michelangelo skal have besøgt byen for at lære freskomaleriets hemmelighed af selveste Mester Behzad – den største persiske maler nogensinde. Jeg kunne også fortælle om Ai Khanoum – Seleukos by ved Oxus. Eller "Det Baktriske Guld" fra Tilia-Tepe, som man troede omsmeltet af Taleban, men som modige mænd

havde gemt i kældrene under kongepaladset, og som nu befinder sig i det genopbyggede Kabul Museum. For ikke at tale om Bamian – et af de store centre for buddhistisk kunst og kultur i næsten et helt årtusinde.

Ja, der er rigeligt at tage fat på i Afghanistan for en kommende kunsthistoriker.

En systue

Det bliver heldigvis også til et genbesøg på den lille systue, som blev indrettet på "The Caussar Institution for Deprived Women and Children" i 2007 med en masse brugte håndsyrmaskiner indsamlet i Holbæk-området og med hjælp fra blandt andre "Seniorer uden Grænser". Det femte hold af unge kvinder bliver færdig her om en måned, og de skal så, som de foregående hold, til eksamen i tilskæring og syning. Når diplommet er i hus, kan de hver drage hjem med en splinterny symaskine købt for DAC - penge på markedet i Herat. DAC har nu også indkøbt to brodermaskiner, og det har foreløbig resulteret i to hold af unge kvinder, der har lært at brodere. De unge kvinder fortæller, at de først og fremmest syer tøj til familien, men når det er gjort, sælger de også på markedet. De er glade for den lille systue, for det giver prestige og skaber uafhængighed at kunne sy og selv eje en symaskine.

Et projekt der er lykkedes

Den Danske Afghanistan Komité's projekt går godt. Og det har indflydelse på 600.000 afghaneres liv. Det er også den besøgendes indtryk, at det går godt i Herat by og ude i provinsen. Men det betyder ikke, at folk ikke er bekymrede. Det er de - for fremtiden og for deres land. De er dødtrætte af krig, og de ønsker at blive "herrer" i eget hus. Men når man spørger dem, om de ønsker, at de fremmede tropper skal forlade landet her og nu, skilles vandene: "Nej", siger én, "forlader de fremmede tropper landet klokken 9, vil vi have borgerkrigen klokken 12." "Ja, de skal ud så hurtigt som muligt", siger en anden - dog i bekymret tillid til Præsident Karsais forsoningsbestrebelse med Taleban. Og jo flere man snakker med, jo mere forvirrende bliver billedet. Et er dog sikkert – det afghanerne ønsker sig er fred og sikkerhed.

Skam over Danmark

Af Inge Genefke, stifter af Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, RCT

Først Halfdan Rasmussens digt:

**Ikke bødlen gør mig bange,
ikke hadet og torturen
ikke dødens riffelgange
eller skyggerne på muren
ikke nætterne,
når smertens sidste stjerne styrter ned
- men den nådeløse verdens
blinde ligegyldighed.**

Halfdan Rasmussen var en meget stor digter, en meget stor modstandsmænd og en nær ven af arbejdet mod tortur. Han skrev dette digt til RCT (Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre) og til mig i 1979.

Det dækkede godt: Vi skulle kæmpe mod 'Den nådeløse verdens blinde ligegyldighed'. Det gjorde vi gennem vor forskning: Vi afdækkede torturmetoder, at tortur er et magtmiddel, der anvendes for at nedbryde, ikke for at få information, torturofferet er det ensomste menneske - og de umenneskelige følger. Vi viste, at de fleste torturoverlevende var tidligere raske, modige personligheder, der havde kæmpet mod tyranni og diktatur. Og lykkeligvis viste vi, at de kunne behandles og at behandlingen ofte hjalp. Fra starten fik vi hjælp af den danske stat, både centralt og over hele verden gennem ambassaderne. Arbejdet mod tortur blev en højt respekteret del af dansk udenrigspolitik i alle regeringer fra Anker Jørgensen over Schlüter til Nyrup Rasmussen.

Vi fik ændret opfattelsen af torturoverlevende fra at blive betragtet som en lidende gruppe, der var til socialt besvær, til at blive betragtet som personer, der havde ofret alt i kampen for demokrati.

Ministerierne og store dele af befolkningen var ikke mere blinde, og de udviste tiltagende mindre ligegyldighed. Det nådeløse blev afløst af støtte til arbejdet.

Det ændrede sig. Havde Halfdan Rasmussen skrevet sit digt i dag, ville det være anderledes: Foruden nådeløs ligegyldighed er der nu tale om bevidst ondskab.

Direkte ondskab mod mennesker, der har lidt usigeligt - og stadig lider!

I Danmark i dag udøver den danske regering bevidst en umenneskelig, tarvelig og grov behandling af sårbare personer.

Skam over Danmark.

Kyniske sygeplejersker

Jeg vil nævne eksempler, hvor jævne danskere i officiel funktion har overtrådt de mest basale etiske regler for anstændig opførsel - på grundlag af instrukser fra danske offentlige myndigheder.

Dina Yafasova, torturoffer fra Usbekistan og international journalist, beskriver i sin bog, *Dagbog fra Sandholmlejren*, mange sørgelige episoder om, hvor fremmedfjendske, kyniske, umenneskelige og forråede plejepersonalet - også sygeplejerskerne - er blevet i dag. Blot et eksempel:

En gravid kvinde havde en slem svangerskabsforgiftning. En ulidelig kvalme, der gjorde, at hun ikke kunne tåle at være i kantinen. Den forråede sygeplejerske sagde: »Graviditet er ingen sygdom, sæt dig ved vinduet«. Ægtemanden forsøgte at tage et stykke brød ud af kantinen, så hun dog fik lidt at spise. De hjerteløse vagter tog brødet fra ham, og kylede det i affaldscontaineren.

Et andet eksempel: En irakisk asylansøger, arresteret under Saddam Hussein, sad otte år i fængsel i Irak. Torteret gennem alle otte år, herunder et års isolation. Han kom til Danmark, og efter fire år i forskellige lejre, bl.a. Sandholm, fik han af fremmedfjendske, kyniske danske myndigheder afslag på asyl. Det danske politi fængslede ham før tvangshjemsendelse, en overgang endog i isolationsfængsel. Det er faktisk tortur ifølge FN's torturkonvention. Vi anmeldte sagen til politiet, og statsadvokaten var enige med os i, at sagen burde undersøges -

men inden det skete, blev han tvangshjemsendt. Vi fortsætter protesten.

Vor tids sygdom

Det er ligegyldigheden over for andres lidelser, som er vor tids egentlige sygdom. Det er ligegyldigheden, ondskaben og mangel på vilje til at hjælpe, som er vor tids egentlige synd.

Humanismens dybeste væsen kan bedst karakteriseres gennem mennesket som samfundsindivid. Hvordan reagerer vi på andre? Hvilket ansvar føler og tager vi for vore medmennesker? Hvor snævert sætter vi grænserne for det at være medmenneske? Er det bare vores familie? Vores landsmænd? Eller er vi så modne, så ægte humanistisk indstillede, at medmennesker inkluderer alle dem, der lider - uafhængig af religion, hudfarve, hvor i verden de befinder sig, og hvilken politisk overbevisning de har.

Nu har folketingsmedlemmet med spinklest muligt flertal vedtaget en ny lov om integration. Den er på 181 sider. En lov på 181 sider! Valdemar Atterdag fattede sig mere kort: 'Med lov skal man land bygge'.

Regeringen kalder det et privilegium at blive dansk statsborger. Atter en gang ændrer man en ret til et privilegium.

Lovens udtalelser om lægeerklæringer er direkte fornærmende.

Skam over Danmark.

Man kan opfatte loven som en forlængelse af regeringens udtalte had mod fremmede, specielt muslimer, og mod de svageste flygtninge. Men det er værre: For første gang i den nyere danmarkshistorie defineredes en hel gruppe som mindreværdige og fik frataget deres rettigheder. Det var præcis, hvad Hitler gjorde i 1930'erne.

Det er ikke et diktatur, der bestemmer dette. Nej, det vedtages lovligt i den lovgivende forsamling. Det er på den måde, man skaber et diktatur. Efter min mening er Danmark i øjeblikket inde på den vej, der er fremmedfjendsk, kynisk og forrået. Arnulf Øverland, stor forfatter og stor modstandsmand fra Norge skrev følgende i diktet *Du må ikke sove*:

*Du må ikke sidde trygt i dit hjem
og sige, det er sørgeligt, stakkels dem.
Du må ikke tåle så inderligt vel,
den uret, der ikke rammer dig selv.
Jeg råber med sidste pust af min stemme:
Du har ikke lov til at gå der og glemme!*

Tak til Bedsteforældre for Asyl og I andre grupper,
- fordi I ikke glemmer
- fordi I handler imod ondskaben i den danske regering
- fordi I arbejder for at få genindført anstændighed, respekt for det enkelte menneske og solidaritet.
Talen blev holdt 17. juni 2010 på en demonstration arrangeret af Bedsteforældre for Asyl og støttet af SOS og flere andre organisationer.

En Bedsteforældre-aktion og lovens reaktion

af Marianne Olsen

Sangen *Barndommens land* af Benny Andersen blev sunget af *Bedsteforældre for asyl* den 19. april i Folketinget, da det nye forslag til integrationsloven om uledsagede børn, mulighederne for integration af kvinderne, de syge og torturramte skulle behandles: "Der findes børn, der må flygte, men du har intet at frygte." Bedsteforældrene sang, så det klang!

Her er konsekvensen, citeret fra politirapporten mandag den 19. april 2010 kl. 13.25:

28 personer anholdt efter uorden i Folketinget

"En større persongruppe var mødt op på tilhørerpladsen i Folketinget, hvor de afbrød Folketingets samling med sang og musik. 28 personer blev anholdt på stedet. De blev i en af politiet busser transporteret til Station Bellahøj. Alle 28 sigtes for overtrædelse af straffelovens § 137, stk. 2 - forstyrrelse af offentlig samling af Folketinget - hvorefter de blev løsladt af politiet."

De sigtede har fået en bøde hver på 3000 kr.

Hvem er Bedsteforældre for Asyl?

Således præsenterer de sig selv:” Vi ønsker ikke til vore børnebørn at efterlade et barndomsland, som af al magt og på trods af alle internationale konventioner arbejder på at ekskludere netop de allersvageste af vore flygtninge. Hvordan vil I have, at vi skal forklare dem det?

Bedsteforældre for Asyl består af enkeltpersoner i bedsteforældrealderen. Vi er uafhængige af politiske grupperinger og andre Ngo'er, så vi kan rumme alle, der er enige i vores mål. Vi har ét mål: At få ændret Danmarks asylpolitik, så de afviste flygtninge, der ikke kan rejse hjem, ikke skal leve i usikkerhed og udsigtsløshed i årevis. I stedet skal de have mulighed for et almindeligt liv blandt os andre med ret til at uddanne sig og arbejde. Vi har villet en anden slags demonstration, præget af argumentation frem for aggressive slogans. Derfor står vi stilfærdigt hver søndag foran asylcentre Sandholm, Avnstrup og Kongelunden. For at komme i kontakt med flest mulige benytter vi os indimellem også af andre aktionsformer f.eks. optræden på gader med uddeling af løbesedler og vi skriver læserbreve, holder foredrag og deltager i debattmøder."

Bedsteforældre for Asyl om bord på flygtningeskibet M/S Anton med Jens Galschiøts 70 flygtningeskulpturer. Skibet kommer til Nyhavn d. 10. – 20. december.

Et uretfærdigt og menneskefjendsk finanslovsforslag

Af Tue Magnussen, RCT

Med finanslovsforslaget for 2011, som blev fremsat i august, lægger regeringen op til, at

Udlændingesservice fremover vil opkræve 5.050 kr. pr person, når en familie søger om familiesammenføring i Danmark. På Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre (RCT) finder vi, at gebyret er urimeligt, uretfærdigt og til skade for torturofre. For f. eks. en familiefar kan det nye gebyr let betyde, at han vil blive opkrævet et beløb på over 20.000 kr. for at blive genforenet med sin nærmeste familie, hustru og tre børn. Gebyret gælder selve ansøgningen, og skal betales uanset om familien får lov til at komme til Danmark. Det er ikke alene et urimeligt og menneskefjendsk forslag. Det har heller intet med retfærdighed at gøre, at man – som foreslået - skal betale gebyr for effektivering af retten til at blive genforenet med sin familie.

Når man traditionelt har åbnet op for familiesammenføring, er det netop fordi det er i strid med menneskerettighederne at holde en familie adskilt. De fleste vil sikkert finde, at det er en menneskeret at kunne blive genforenet med sin familie, og mange vil samtidig finde, at det er ubehageligt, at man skal betale et gebyr for at ansøge om, at familien kan blive genforenet. Betaling for menneskerettigheder lyder ikke rart.

Og for mange er der tale om et stort - endog skyhøjt - beløb. Man må ikke glemme, at det er praktisk taget umuligt for flygtninge på starthjælp eller torturofre, der er uarbejdsdygtige, at finde f. eks. 20.000 kr. på et budget, der i forvejen er på et discountniveau. Socialrådgiverne på RCT ved om nogen allerede nu, hvor svært det er for mange af vores klienter at få budgettet til at hænge sammen.

Ydermere vil forslaget kunne skade det tværfaglige rehabiliteringsarbejde af vores klienter, som vi hellere ser som torturoverleverende end som -ofre. Fra mange års rehabiliteringsarbejde ved vi, at det er skadeligt for behandlingen af torturofre, at familier kan blive tvunget til fortsat at være adskilt. Fra RCT vil vi derfor opfordre til, at man, hvis man vælger at fastholde forslaget, dog i det mindste friholder traumatiserede flygtninge og torturofre fra det påtænkte gebyr for familiesammenføring.

Er vi blevet gøgeungen?

Af Marianne Olsen.

Med udvisningen af de få romaer fra dansk jord den 7. juli har landets myndigheder afsløret et væskende sår og en selvmodsigelse, der råber til himlen. Denne beslutning har næsten ikke vakt nogen modsigelse blandt politikerne hos os, og man spørger sig selv om vi snart kan synke dybere.

I Frankrig har en lignende politisk adfærd skabt en uro der er farlig for republikkens præsident, sådan som det bør være i ethvert samfund, der under civilisations maske handler barbarisk.

Og med hensyn til romaerne kan man da i hvert fald ikke trække religionskortet, for de har forskellige religiøse tilhørsforhold. Mange af dem er kristne.

Ej heller kan man trække noget racekort, da de er nogle af de ældste indoeuropæere, vi kender. Nu må vi kunne se at det ikke er fattigdommen men de fattige vores samfund bekæmper, og når vi tager i betragtning at romaerne kom fra Indien, før vore egne forfædre, må vi skamme os igen-igen. Er det os der er blevet gøgeungen? *Fra læserbrev i Kristeligt Dagblad, 1. september 2010.*

Udvisningen af romaerne - dansk racisme

Af Anne Nielsen, formand for SOS mod Racisme

Når fattige romaer udvises, skønt de er EU-borgere, og berøves de få penge, de har fået ved at samle pantflasker, må vi gå til kamp mod racismen i Danmark. Deres eneste regelbrud var overnatning i et krat på Amager Fælled og i en forladt industribygning, politiet fandt ingen tyvekoster hos dem.

Reelt var det dansk politi, der stjal romaernes penge på formodning om, at romaerne nok skulle betale en bøde. Udvisningerne skyldtes udelukkende danske fordomme om romaer. Dette var ikke sket med svenskere, uanset der officielt gælder samme regler for alle EU-borgere. DF vil derpå ophæve EU-borgernes ret til ophold i Danmark.

Læserbrevet blev bragt i Politiken 14. juli 2010

Nicolaj Bang, konservativ folketingskandidat, har lagt en nedladende You Tube video om romaer på sin hjemmeside: wwwx-bang.dk. *Indvandrerrådgivningen reagerede herpå:*

Spas med romaerne

– konservativt klovneri

Troels Primdahl / Leif Randeris,

Indvandrerrådgivningen, Pressemeddelelse

Han er vel nok en spøgefugl ham Nicolaj Bang – den unge gavstriker fra de Konservative, der stiler direkte mod en taburet i Folketinget med underholdende videoshows på sin hjemmeside wwwx-bang.dk.

I det seneste show fra den 29. juli er det de allerede marginaliserede romaer, som står for skud. Og med guitar og pinlige parodier erklærer han i generaliserende vendinger, hvordan sigøjnere eller romaer er kleptomane, der higer efter at skabe et fuldstændig uintegreret parallelsamfund.

Ja, måske burde den konservative folketingskandidat overveje helt at droppe sin politiske karriere og i stedet satse på at tjene sin løn inden for underholdningsindustrien. Nicolaj Bangs lavkomiske fornedrelser af de etniske minoriteter kunne velsagtens finde sine tilhørere ved Dansk Folkepartis landsmøder. Her kunne publikum passende sidde og klappe i takt sammen med Richard Ragnvald, hvis sangteksters politiske refleksioner ligger på niveau med Nicolaj Bangs udtalelser.

Den dag Nicolaj Bang formår at hæve sine spydige standpunkter op på et politisk plan, hvor en tendentiell kriminalitet blandt et ekskluderet mindretal, ikke nødvendigvis er årsagen til, men et symptom på, et større samfundsmæssigt problem – i dansk såvel som europæisk kontekst – den dag skal vi nok give den konservative komiker en fortjent applaus. Indtil da må vi nøjes med at tage os til hovederne over, hvordan Nicolaj Bangs ureflekterede internetbeskæftigelser på apolitisk vis er med til at forstærke den kulturelle ensretning og xenofobi i Danmark.

Vi kan kun håbe på, at Nicolaj Bang lytter til sin indre klovner og skifter profession snarligst. Der er alligevel ikke plads til flere klovne på Christiansborg.

En skæbne i Sandholm

Af Mette Konow, Bedsteforældre for Asyl, kontaktperson for Ali

Han kom til Danmark i 2001. Hans familie har altid været nomader. De holdt til i Sahara, det kalder de alle ørkener, denne her lå mellem Kuwait, Irak og Saudi Arabien.

Så blev der fundet olie! Alle familier blev tvangsforflyttet til Byen Al-Jarrah i Kuwait. De skulle vise fødselsattest, vielsesattester, kort sagt alt det, vi andre har, men som de naturligvis ikke anede hvad var. Uden papirer intet borgerskab. De blev kaldt "Bedoons" = statsløse.

Ali gik dog i skole, forholdene var nogenlunde, de kunne få arbejde og tjene penge. Så kom krigen mod Saddam Hussein, 1990-91.

Ali var blevet tidlig gift og havde 5 børn. Alt arbejde blev taget fra bedoons, de kunne ikke få børnene i skole. Universiteterne ekskluderede alle bedoons.

Ali blev lokket til "det gæstfri" land Danmark. Han kom med falsk pas, for en bedoon har ikke almindeligt pas. Rejser han alligevel, kommer han ikke hjem igen.

Siden 2001 og 2009 har der igen og igen været forhør. Ali blev 1. gang afvist i 2002. Han kunne ikke sendes hjem.

Lige siden har der været forhør på forhør. Ingen ville tro på, at han var fra Kuwait. På et tidspunkt fik retten hentet en Kuwaiter ind for at krydsforhøre Ali, om han kendte den by, han påstod at have boet i, siden hans far måtte opgive sit nomadeliv. Han kunne tegne alle byens gader og talte deres dialekt.

Under de alenlange forhør tilbage i 2001 blev Ali af og til taget i selvmodsigelser og modstridende forklaringer. Det blev hans skæbne. Han forstod ikke andet sprog end arabisk, så hvem siger, at han har forstået alle spørgsmålene?

Jeg citerer fra referatet: "Han fortalte, at hans kone, for at få udbetalt penge fra en myndighed, som uddeler penge til fattige bedoons, blev pålagt at udføre telefonsex. Ansøger oplyser, at hvad han har oplyst om i dag, drejer sig om ære og skam for en person fra mellemøsten."

I 2002 blev han afvist. Han bad om at komme hjem til Kuwait, han savnede sin kone og sine børn. Men Kuwait ville ikke tage ham tilbage. Og det nægter de fortsat trods hundrede af forespørgsler i de sidste ti år!!!

Jeg spurgte forleden en politimand fra Sandholm om sagen. "Nu skal vi lige spørge Kuwait, om de vil have ham tilbage", sagde han." Hvor lang tid tager det?" spurgte jeg. "Åhr--en seksten måneder, hvis de ellers svarer-? Det plejer de ikke!"

Lige siden den tid har Danmark påstået, at han var Iraker--Hvordan kan man overhovedet vide nøjagtig hvilke landsmænd forældrene var--? De var jo fra en tusindårig kultur, hvor papirer ikke fandtes.

I den stabel papirer jeg har set, ender alle forhør med spørgsmålet: Vi tror du er fra Irak.

1000 gange er Irak blevet spurgt, om de ville tage ham. 1000 gange har de sagt nej. År efter år de samme spørgsmål, de samme svar.

Altid har Ali passet sin meldepligt og optrådt værdigt og fattet. Røde Kors medarbejderne i Sandholm holder af ham. Kokken har lært ham at lave mad med strålende resultat.

I 2003 er der dog et referat af et møde, hvor han efter en tid i Fredericia, hvor han var glad for at bo, skulle flyttes til Sandholm. Jeg citerer:

“ Idet ansøgeren havde mistet sin søn på hospitalet i Kuwait (der var ikke penge til en læge) og af forskellige andre personlige årsager, vil han meget nødig bo på et center, men beholde lejligheden i Fredericia. Hvilket han sagde til centerlederen. Herefter tog centerlederen ham i kraven, og politiet blev tilkaldt. Anholdte rejste sig fra stolen og gik ud på gangen, mens han råbte og skreg som en vanvittig--”

Det er både første og sidste gang, Ali ikke kunne beherske sig.

Endeløse forhør--endeløse rækker af år! Ali blev sat i Ellebækfængslet i maj 2009. I september samme år blev jeg via Bedsteforældre for asyl hans kontaktperson.

Det var rystende, ydmygende, fornedrende for ham at blive kropsvisiteret, mens jeg så på det, at blive låst inde og talt ned til. Det var det også for mig! Her sad han i 8 måneder. Hver måned blev retten sat i Hillerød. Et kvarter hver gang. (Hvad får dommeren i honorar?)

Hver måned forsøgte dommeren at overbevise ham om, at han skulle føres til Irak. Men de ville ikke have ham. Og han har ingen tilknytning til det land. Familien er jo i Kuwait. Hver gang endte det med, at dommeren slog i bordet og sagde:” Intet nyt i sagen. Vi forlænger fængslingen”

Den 14. februar 2010 fik Advokat Helge Nørrung ham hjulpet ud. Nu sidder han i Sandholm. Ingen undskyldning fra Danmarks side om uberettiget fængsling, ingen compensation, ingen besked om nogen ting!!!

Tilbage sidder en syg mand, tidligt ældet (42 år!). Kan han nogensinde få sit livsmod tilbage? Ja, når jeg inviterer ham og han sidder i festligt lag med mine børn og børnebørn (som elsker ham) og gode venner, ser jeg et levende, glad menneske dukke frem til overfladen, fuld af humor og ustyrlig glæde over at slippe for tunge tanker. Også i Sandholm er der mange, der

holder af ham. Jeg har altid set ham tage imod alle urimeligheder i stum resignation.

Prøv at regne ud, hvad alle disse spildte år har kostet Danmark i honorarer til de myriader af folk, som har været indblandet i denne sag!

Den eneste måde der kan rades bod på denne skændselsgerning er at give ham asyl NU og få familien med. Så vil jeg genvinde en lille smule sympati, lille bitte, -- med beslutningstagerne -- de har gjort uoprettelig skade på et medmenneske- de sår kan aldrig heles.

Bliv diskrimineret i Århus!

Kulturnatten 15. oktober kl. 19 – 24

Fra NONAR: Nordic Network Against Racism

Besøg Fordommens Carnevalesque

På den brostensbelagte plads foran den voluminøse domkirke på Store Torv i Århus er der opstillet et farveprægtigt cirkustelt. Den røde løber lokker de forbipasserende til.

Det er dog ikke usandsynligt, at de besøgende senere fortryder at være trådt indenfor. Hæmningerne hænger så løst i det besynderligt oppyntede teltrum, at ingen slipper for at erfare racediskriminationens rå affekter på egen krop. Et kor af bizart klædte aktører konfronterer publikummet med anstødelige krænkelser og får lige frem scenariet til at emme af had, intolerance, væmmelse, eksklusion, vold, forhåndsdominans, racisme, stigmatisering.

I det sideliggende caféfelt er der mulighed for at komme til sig selv igen og berolige provokationen i kroppen med en kop kaffe. Her vil man kunne deltage i en åben debatsession om en række integrationsorienterede problemstillinger så som institutionel diskrimination, kulturel diversitet, racismebegrebet mv.

Hvor skal vi hen?

Lørdag den 19. marts kl. 13-17 i Vollsmose Kulturhus, Vollsmose Allé 14, Odense NØ

Emne: Oplæg til en ny dansk asylpolitik

Arr.: Et anstændigt Danmark og Bedsteforældre for Asyl.

Se snart mere om program og tilmelding på: www.anstaendigt.dk

Olav Hergel: Indvandrerens

Anmeldelse af Karen Høi

Den velintegrerede indvandrerdreng Zaki, som han introduceres i Olav Hergels nye roman "Indvandrerens", skal i romanens start ud for at fejre sin veloverståede studentereksamen ved at gå på diskotek med et par af sine venner fra Avedøre Stationsby, hvor han har levet et godt liv de sidste 14 år, siden hans far og mor udvandrede fra Marokko. De skildres som stærke indvandrere, der nærmest er en mønsterfamilie.

Pressen portrætteres indirekte i et nærgående portræt i romanen, da bogens anden hovedperson, Rikke er journalist. Det er hovedpersonen fra Hergels forrige bog: *Flygtningen*, hvis liv her bliver skildret nogle år efter den sag, der er skildret i den førnævnte roman.

Rikke er journalist på den borgerlige avis Morgenposten og hun bliver sat på at dække sagen om en dræbte dørvogter efter at have været kørt ud på et sidespor på avisen. Hergel har selv været journalist på Berlingske Tidende og man mærker hans tydelige inside-viden i sin skildring af hele miljøet omkring chefredaktionen, kultureddaktøren, kommentatorerne og de menige journalister. Rikke er bl.a. på kant med den borgerlige debatredaktør Bodil Severin; vistnok en camoufleret skildring af Katrine Lilleør.

Det store persongalleri omfatter den sympatiske, men svage nye statsminister Kristian Holm (Lars Løkke Rasmussen), der er

følgagtig over for DF, ledet af en slagkraftig Martin Berger og den stærkt profilerede konservative justitsminister Amalie Werdelin, der er bedsteveninde med Bodil Severin (Lene Espersen). DFs Martin Berger er et portræt af Pia Kjærsgaard. Hertil kommer rigspolicechefen, den sympatiske Wilhelm Bech, som langt hen ad vejen vil indvandrerne det bedste. På den måde får man et tidsbillede, der er meget godt ramt af det borgerlige Danmark, toppolitikerne og den lille gruppe der har taleret i medierne.

Klimaks i romanen opstår, da Zakis mor blander sig i sagen, da hun har fundet ud af sagens rette sammenhæng og på egen hånd opsøger Rissan, Zakis ven der også var med den skæbnesvangre nat uden for diskotek Frederik. Han får ham til at fortælle sandheden og sammen aftaler de at fortælle historien til Rikke. Et tæske-/afstraffelsehold opsøger Rissan, mens han er sammen med Zakis mor og Rikke. Men han når at slippe væk, og hævnen går i stedet ud over Zakis mor Rabia, som bliver stukket ned og dør, - med Rikke som et rystet og chokeret vidne. Det kommer frem til sidst hvem der er den egentlige gerningsmand til mordet på dørvogteren, men da er det for sent. Det ender med, at Zaki gennem Rikke som mellemmand får overtalt selveste statsministeren til at deltage i sin mors begravelse.

Det er en politisk roman med en god og indsigtfuld skildring af både indvandrer miljøet, det politiske miljø blandt landets toppolitikere og mediernes rolle i forbindelse med dækningen af indvandrerpolitiske spørgsmål. Fiktionen er her en god måde at skildre virkeligheden i dagens multietniske Danmark på. Og Olav Hergel er ikke "frelst" eller sort-hvid i sin skildring af indvandrer- eller mediemiljøet. Han viser et begavet og vedkommende tidsbillede af de aktuelle multikulturelle og politiske spændinger, og både de positive og de negative sider ved begge miljøer og det er blandt andet det, der gør romanen så læseværdig, ud over at den er meget velskrevet. Fiktion siger ofte mere end politiske paroler.

Olav Hergel: Indvandrerens. People's Press, 2010. 450 sider, kr. 299.

Tidsskriftet visAvis Nr. 3, 2010

Anmeldelse af Karen Høi

“ Det 3. nummer af tidsskriftet visAvis, der udkom i starten af juni i år, forsøger at udvide perspektivet for den danske asyldebat væsentligt. Først og fremmest sker det gennem at gøre bladet til et fælles projekt mellem danskere og asylansøgere og en platform for at asyllejrenes beboere kan berette om det de har på hjerte. Derudover giver visAvis tid og plads til dybdeborende journalistik, ligesom visAvis bringer bidrag fra danske og internationale eksperter, der sætter den danske debat i et globalt perspektiv. VisAvis er desuden et tidsskrift om asyl og migration.

Tidsskriftet ønsker at sætte fokus på at folk bevæger sig - flygter, emigrerer og immigrerer - og dermed på forskellige typer migration og de faktorer, der er med til at bestemme dem. Det er hensigten at behandle disse emner i al deres kompleksitet, men samtidig at være vedkommende og underholdende. VisAvis har en meget stærk visuel side med tegninger af bl.a. Armsrock, en tegneserie om racisme og andre kunstneriske indslag såsom en novelle af Christina Hesselholt. “

Sådan introducerer redaktørerne det nye tidsskrift. I nærværende nummer er der i kolofonen angivet ikke færre end 41 bidragydere og skribenter, som bidrager med en mangfoldighed af tekstudtryk.

Temaet for bladet er “Identitet og personlig historie.” Det er måske konstatering af, at Danmark har en død asyldebat. Det er særdeles omfangsrigt; 114 sider i alt - og med den bemærkelsesværdige nyskabelse, at teksterne er skrevet både på engelsk og dansk og at de

engelsksprogede tekster i et tillæg bagest er oversat til dansk og de danske bidrag omvendt til engelsk, så både gammeldanskere og udlændinge kan være med.

Der er beretninger om grænseaktivisme i Grækenland og historier fra somaliske kvinder i Sandholmlejren. Der er både artikler om danske forhold vedrørende asylbørn og kvoteflygtninge og en tekst med fokus på at den danske grænse i realiteten bevogtes langt uden for danske grænser, nemlig af italienske og libyske grænsevagter, flyselskaber og private militære virksomheder.

Som redaktørerne selv skriver, er det banebrydende, at asylansøgere og flygtninge selv er med til at bidrage til bladet, hvilket giver et helt andet perspektiv end det sædvanlige, hvor ”ofrene” kun ses udefra.

De danske bidragsydere er bl.a. lektor ved det Kongelige Kunstakademi Carsten Juhl, der skriver om ‘nyttige ord’, når spillet mellem integration og disintegration skal analyseres, fx ”*multilinguisme*” og ”*forstad og bagland*”.

Der er en artikel om asylsystemet i Holland, fortalt af en asylansøger der blev deporteret dertil efter at have tilbragt 11 måneder i Danmark. Han nævner at man i Holland må tage et ordinært arbejde efter et halvt års ophold i landet. Der er artikler om asylbørnenes situation i de danske asylcentre, hvor 9 ud af 10 børn af de i alt 1106 registrerede har fysiske og psykiske symptomer mindst 1 gang om ugen.

Der er 3 forskellige udlændinges tilbageblik over modtagelsen i et dansk asylcenter over en 15-årig periode og en lang række institutioner og enkeltpersoners svar på, hvordan ordet ‘asylansøger’ har udviklet sig etymologisk. En

artikel om Bedsteforældre for Asyl og meget, meget mere. Til al overflod er der boganmeldelser af relevante udgivelser og et uddrag af en tegneserie om asylpolitik i det tidligere Østtyskland.

Layoutet er meget smukt og gennemarbejdet med sort-hvide og farvefotos eller illustrationer og eller grafik på hver eneste side- der gør tidsskriftet meget indbydende at læse. Desværre er der valgt en meget lille fontstørrelse til selve artiklerne, ca. font 10 så vidt jeg kan bedømme, så i hvert fald undertegnede har svært ved at læse teksten uden læsebriller.

Afsluttende bemærkninger og indvendinger: et af de første opslag i tidsskriftet har afbildet det røddefarvede EU-pas, på den modsatte side er der en kopi af et nøglekort tilhørende en beboer på asylcenteret i Avnstrup. - Ved siden af fotoet af kortet står et citat:

” Hvis flygtningen repræsenterer så urovækkende et element i nationalstatens orden, er det først og fremmest fordi han bringer den oprindelige fiktion om suveræniteten i krise, i og med at han bryder identiteten mellem menneske og borger, mellem fødsel og nationalitet... Fordi flygtningen altså splitter den gamle treenhed stat-nation-territorium ad, fortjener han – denne øjensynlige marginale skikkelse – i stedet at blive betragtet som den centrale skikkelse i vores politiske historie.”

Verdensborgerbegrebet er ganske rigtigt i stigende grad relevant og flygtningedebatten trænger til at blive anskuet på en anden måde end at ”de kommer og oversvømmer os” – perspektivet. Men man må ikke se bort fra at der mange steder i verden er en stor modstand mod indvandrere og flygtninge.

Med disse mindre indvendinger kan man kun være dybt imponeret af dette nye tidsskrift af tårnhøj kvalitet.

Tidsskriftet visAvis Nr. 3, 2010, 114 sider, 50 kr. Udkommer to gange om året, abonnement 150 kr inkl. forsendelse. Se www.visavis.dk

Nyt i SOS mod Racisme

Af Anne Nielsen

NGO Fællesinitiativet

SOS mod Racisme er sammen med 8 andre foreninger og Borgerrådgiveren i Københavns Kommune med i et netværk mod diskrimination. Initiativet skal yde rådgivning og registrere diskrimination og årsager dertil, hvad enten det drejer sig om køn, alder, handicap, seksuel orientering, tro, politisk anskuelse, national eller social oprindelse eller race, hudfarve eller etnisk oprindelse.

Ved oplevet diskrimination pga. racisme, etnicitet og herkomst, kan man kontakte
DRC: **35 36 38 50**
ENAR: **38 88 19 77**
eller SOS mod Racisme: **42 33 19 68**

Henvendelse til Europarådets medlemslande og internationale organisationer

Efter stramningerne og de nye bebudede stramninger af Udlændingelovgivningen overtræder Danmark grundlæggende menneskerettigheder.

Derfor har vi sammen med Foreningen af udlændingeretsadvokater og Indvanderrådgivningen sendt en henvendelse til alle Europarådets medlemslande.

Vi har blandt andet rådet til, hvor det er muligt, for et ægtepar, der vil leve sammen, at bruge EU-reglerne for migrerende arbejdskraft, ved først at arbejde i et andet land, da de danske familiesammenføringsregler har umulige krav og ikke beskytter den ankommende ægtefælle.

Desuden har vi bedt landene om at asylbehandle sagerne eller give ophold til afviste asylansøgere fra Danmark.

Fordi: Danmark tvangsudviser til lande, der bruger tortur; Danmark anvender en strammere definition af en flygtning end FN gør, og asylansøgerne får ikke en uvildig asylproces i Danmark og kan ikke få deres sag prøvet ved retten.

Hjemmeside til gymnasiet om racisme, diskrimination og menneskerettigheder

Ellen Farr, Global Skole, har lavet et udkast til en hjemmeside sammen med SOS, men der mangler lidt endnu.

Vi har brug for hjælp fra fagfolk, der underviser i historie, samfundsfag eller dansk.

Kontakt: Anne Nielsen, 42 33 19 69 eller sos@sosmodracisme.dk.

Fyraftensmøde med Birgitte Rahbek

Mødet med den arabiske verden - Kan vi nå hinanden?

Det der afgrænser den arabiske verden er sproget - det er ikke religionen, der er store kristne minoriteter i flere af de arabiske lande og der er stadig mindre jødiske samfund, selv om de fleste er udvandret efter staten Israels oprettelse og det efterfølgende modsætningsforhold mellem den arabiske verden og Israel. Der findes også etniske minoriteter, fx er 40 % af befolkningen i Marokko berbere, dvs. tilhører den oprindelige befolkning i Marokko, og de har deres eget sprog, selv om de fleste også taler arabisk. I Mellemøsten er der minoriteter med kurdere, kaukasere, turkmenere og armeniere. Det er vigtigt at huske at alle landene og alle befolkningerne er forskellige og har deres egne særpræg, uanset at de har meget tilfælles ikke kun p. gr. af sproget og islam også p. gr. af historien. og fordi mange af landene er på samme udviklingsstade.

Desværre er der en tilbøjelighed til at skildre den arabiske og i det hele taget den muslimske verden uendeligt enstregt. Den svenske forfatter Jan Guillou fortalte engang i et interview, at han for nogle år siden i to døgn havde set CNN og havde hæftet sig ved, hvordan muslimer blev fremstillet, og sagde han, "på intet tidspunkt optrådte en almindelig person i normal påklædning. Alle muslimerne var nogle der hoppede op og ned. De skreg og råbte eller skød. De havde slør for ansigtet eller de piskede sig selv, kastede med sten eller brændte bildæk og amerikanske flag". Det ser ikke meget bedre ud i vor egen verden, hvor der især er en tilbøjelighed til hver gang man skal lægge billeder til omtale af den arabiske verden at man så illustrerer med en masse mænd med enden i vejret i en moské. Det er immervæk ikke det mest almindelige billede i den arabiske verden.

Birgitte Rahbek om den arabiske verden

Af Birgitte Olesen

SOS mod Racisme, Randers er en af deltagerne i Integrationsnetværket i Randers, som arrangerede ovennævnte møde d. 6. september i Underværket. Det var et levende og interessant foredrag, og begrebet "mangfoldighed" blev fremhævet flere gange. Vi blev advaret mod de mange generaliseringer, der præger medierne og dermed vores opfattelse af den arabiske verden. Der var godt fremmøde og stor spørgelyst.

Hvordan går det så med integrationen i Randers?

Integrationsnetværket holder onsdag den 27.oktober fyraftensmøde kl. 16.00 i Underværkets store sal, Stemannsgade 9c, 8900 Randers C.

Som oplægsholdere til korte inputs er inviteret:

Ulla Varneskov, Integrationskoordinator

Ib Jespersgaard, Videnscenter for Integration Vejle

samt Sami Saidana konsulent hos DMEG, Århus.

**Landsmøde for SOS mod Racisme
Lørdag d. 6. november kl. 13.-15.30
Verdenskulturcentret, Nørre Allé 7, 2200 N**

Dagsorden:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Godkendelse af dagsorden
4. Beretning fra Landsrådet og godkendelse
5. Regnskab for 2008 og godkendelse
6. Vedtagelse af fordelingsnøgle
7. Indkomne forslag
8. Valg af landsformand
9. Næstformand
10. Kasserer
11. Landskontaktperson
12. Revisor og revisorsuppleant
13. Eventuelt

Forslag til vedtægtsændringer og øvrige forslag mailes til sos@sosmodracisme.dk senest den 23. oktober 2010.

Efter mødet fortsætter vi med:

**Åbent hus -25 års jubilæum
Lørdag 6. november kl. 15.30-17.30
Verdenskulturcentret, Nørre Allé 7, 2200 N**

Efter landsmødet holder SOS mod Racisme åbent hus for alle i og uden for foreningen, i anledning af 25-års-jubilæet for stiftelsen af Folkebevægelsen mod Fremmedhad.

Vi serverer kaffe og kage.
Der er gratis adgang, alle er velkomne!
Ved arrangementet vil der være spændende oplæg, og der vil være repræsentanter for SOS og andre antiracistiske organisationer.

Der kommer mere om arrangementet på:
www.sosmodracisme.dk

Folkebevægelsen mod Fremmedhad blev stiftet i 1985. SOS Racisme i Danmark blev stiftet i 1988. Begge foreninger var dannet efter inspiration fra SOS Racisme i Frankrig, og fusionerede i 1991 til det SOS mod Racisme vi kender i dag.

Har vi en ansvarlig presse i Danmark?

Et Anstændigt Danmark holder fyraftensmøde
**Torsdag d. 14. oktober kl. 17.00-19.00 i
Vartov, Farvergade 27, 1463 København V**

Aldrig mere en Krystalnat

Den 9. november 1938 knuste nazister i Tyskland glasruder og plyndrede og brændte jødiske butikker – heraf navnet Krystalnatten, som begyndte en ny fase af jødeforfølgelsen i Tyskland. Derfor mindes Krystalnatten med demonstrationer i hele Europa.

WIPE OUT HATE

**9 november international day
against fascism and antisemitism**

De sidste mange år har SOS mod Racisme, København været medarrangør af Krystalnatdemonstrationen her d. 9. november. Der plejer også at være Krystalnatarrangementer i andre byer i Danmark. Ved redaktionens slutning er der intet færdigt program. Se snart mere på: www.krystalnat.dk

